



8 POETI

Club 8

TEXT

archives équivalences

poèmes

2003



ORIGINAL EDITION (English translations by Adam J. Sorkin *et al.*):

- RADU ANDRIESCU *et alii* **Club 8 – Poetry**
- EDITURA T, Jassy 2001

PRESENT EDITION: RADU ANDRIESCU & ADRIAN REZUŞ (eds.)

© 2003 RADU ANDRIESCU *et alii* (Romania) [ROMANIAN TEXTS]

© 2001 RODICA ILIESCO (Paris, France) [LOGO *Centaure*]

© 2003 ÉQUIVALENCES [PDF \LaTeX – HYPERSCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication

produced by PDF \TeX 14.H &

created by \LaTeX 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDF \TeX 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

\LaTeX 2 ϵ © 1993–2001 THE \LaTeX 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN \TeX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – NOVEMBER 21, 2001

REVISED REPRINT – JULY 12, 2003





club 8





Dan Lungu

Club 8: față, profil, spate

Ideea clubului nu-mi aparține. Ea plutea în aer, foarte mulți simțeau nevoia unei schimbări de atmosferă. Eram un obișnuit al cenaclurilor acum doi ani și adesea mă întorceam acasă dezamăgit: texte foarte slabe ridicate în slăvi, mediocri gonflați până la greață, discursuri critice după ureche. Ședințe reușite prindeam tot mai rar. Atunci m-am hotărât să fac câteva întâlniri acasă la mine, experimentale, neprotocolare, bazate pe afinități, Ideea a prins mai mult decât mă așteptam, lumea a fost entuziasmată. Începutul era făcut. Apoi ne-am gândit la „recuperarea“ celor care au părăsit mai demult cenaclurile, a celor retrași, mai mult sau mai puțin dezgustați de linia culturală dominantă. Am decis să facem un club cu un program cultural coerent, o adevărată alternativă la ceea ce se întâmpla în mod oficial, la cultura instituționalizată. Dintru început s-a impus respectarea strictă a principiului valorii, principiu foarte greu de aplicat în Balcani și grație căruia îți faci destui dușmani. Apoi ne-am propus ca pe lângă lecturile publice să organizăm mese rotunde și conferințe, adică să construim un veritabil spațiu de dialog și analiză pe teme actuale și la un nivel decent. Aceasta s-a întâmplat după ce, din mai multe motive, printre care nașterea Ilincăi este unul dintre cele mai importante, ne-am mutat locul de întâlnire de la apartamentul din Tătărași la Sala de Protocol a Teatrului „Luceafărul“. Unii au spus că e bine, alții au spus că e rău fără a ne oferi nimic în schimb. La un moment dat am fost tentat să inițiez (vorbesc, așadar, în nume propriu) un aprig atac împotriva paseismului ieșean, a „acțiunilor culturale“ stereotipe, a terorii mediocrității și tradiției inerte, altoită mecanic pe spiritul viu și în consecință stârnind hazul, dacă nu lehamitea. Lipsa de curaj e aceea care m-a sfătuit că mai bine pun mâna și




construiesc ceva, că, deh!, de stricat se pricepe tot prostul (oare?), că o riguroasă selecție a valorilor și un spirit deschis spre dialog sunt cei mai mari dușmani ai „societății închise“. Dacă m-aș fi numit în loc de Dan, Eugen și în loc de Lungu, Ionescu cu siguranță că lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar n-a fost, n-a fost așa, vorba poetului. Puseurile belicoase le-am sublimat în pagini de o rară și neasemuită frumusețe, pentru care posteritatea îmi va fi, fără îndoială, de o vie recunoștință, iar mormântul îmi va fi încoronat cu flori, drept pentru care îi mulțumesc anticipat (cu stimă, al dvs. . .).

Dar dacă subsemnatul n-a comis nobile și sângeroase fapte de vitejie, la **Club 8** lucrurile s-au petrecut dimpotrivă.

(*Monitorul de Iași*, vineri, 26 iunie, 1998,
pagina *Monitorul Arte*, coordonată de Nichita Danilov)





De ce un monguz vorbitor să fie mai prejos decît o pisică sau ciorna unui Manifest

„Dacă nu vin oamenii la **Club 8**,
măcar să meargă **Club 8** la oameni.“

RADU ANDRIESCU

în. întru (?!). între. dinspre. spre. pre. pe. de. la. de la. sub. peste.

(că tot trăim – vorba filozofului – în epoca prepozițiilor)

Club 8 este o organizație nomadă (pe traseul Teatrul „Luceafărul“, colț cu tribunalul, bar subsol „Cupola“, restaurantul chinezesc – „spațiu desacralizat“, ca să-l cităm pe Codrin –, biblioteca Liceului „Național“, la Benny, Centre Culturel Français, American Library, Terasa Pojărniceii 12, Râpei 15, G 4), compusă din cel puțin 8 membri + cîinii Tobiață, Fetița, Coca și Pinot Noir.

Club 8 a fost obligat să apară:

- pentru că spiritul critic autentic trebuie să vaporizeze cîrdășia de breaslă;
- pentru că izolarea trebuie înlocuită cu deschiderea orizonturilor culturale¹;

¹Epifonem: depășirea mentalităților proprii societăților închise, cultivînd valoarea, diferența, individualitatea, libertatea de expresie – adică despărțirea de comunism și reinventarea *normalității*.




- pentru că suficiența trufașă trebuie să lase loc simțului valorii;
- pentru că blazarea trebuie să se schimbe în curiozitate, precum broasca în prinț, hi-doasa omidă în fluture, leul în dolar la un curs convenabil²;
- pentru că tradiția nu trebuie formolizată, ci continuu cucerită³;
- pentru că ipocrizia tălîmbă trebuie înlocuită cu onestitatea dezghețată;
- pentru că Nicolae Manolescu...;
- pentru că Gabriel Liiceanu...;
- pentru că Alex Ștefănescu... (de fapt Alex Ștefănescu nu ne interesează);
- pentru că pasiunea pentru statui, monumente, merdaloane trebuie să lase loc omului (indiferent cum sună acest cuvînt);
- pentru că trocul cu lauri îndoielnici trebuie abandonat în favoarea unor criterii de omologare credibile⁴;
- pentru că anestezicul insidios al florii de tei trebuie vitriolat cu vitrioul tare al realității crude, cum ar zice Rică Venturiano;

²Epifonem: crearea unei alternative culturale – instituțional, ideatic, cât și la nivelul proiectelor culturale.

³Epifonem: intrarea pe piața actuală a ideilor, detașarea de tradiția încremenită și de cultivarea obsesională a trecutului, care marchează acum Iașul.

⁴Epifonem: contribuția la o viață literară efervescentă, eliberată de constrîngeri extraestetice, prin resuscitarea spiritului critic și reconsiderarea moralității.



- 
- mai cu seamă pentru că domnii Dan Lungu⁵, Gabriel H. Decuble⁶, Radu Andriescu⁷, O. Nimigean⁸, Radu Părpăuță, Constantin Acosmei⁹, Antonio Patraș¹⁰, Dan Soiciu¹¹, Lucian Dan Teodorovici¹², Mick Astner voiau să schimbe idei, opinii etc. cu domnișoarele Ada Tănase¹³, Otilia Vieru¹⁴, Miruna Cîmpeanu, Daniela Vistiernicu, Cerasela Stoșescu, Naomi Campbell, maica Tereza, Julia Kristeva, Dana International

⁵Programul său nu este atît de complex precum cel al domnului Radu Andriescu, dar nici atît de simplu (după vorbă, după port: accent ardelenesc, blugi veșnici) ca programul nimigenian, dimpotrivă. Își propune o întîlnire de gradul 3 cu sine însuși. (Sau, după cum comentează fiica Ilincuța: „Co-co-col Mama!”

⁶Misia sa subversivă, pentru care este plătit de agenția occidentală Walther & Neidhart, este să devoaleze caracterul postcron și de epifenomen al culturii române. Într-o expresiune lirică: De cînd mai părăsit, Amaterasu, / număr boabe de orez. / nesfirșite-s holdele patriei.

⁷Un adevărat Houdini, magician și escapologist, al ghiersului românesc, care dorește să fie inserat, precum o proteză, între un prefix și un sufix („post-“ și „-ism“), fără a ține cont, după cum zice druidul, de morfologia vieții și sintaxa limbii române.

⁸Se rialiază la programul Manifestului, ținînd să precizeze că intenția sa este de a locui poetic pe acest pămînt („Ei, nici chiar atît de poetic, Eugen!...”⁴) și, în plus, de a mai și scrie (eventual publica) niște poezie. Eminescu nu îl lasă rece.

⁹Fiind taciturn, ne-am permis să extrapolăm un vers programatic: „Plecînd, mă scarpin liniștit la sex.”

¹⁰... care zice că da printre nu-uri.

¹¹... încă îl sună pe Popescu.

¹²„Sper, din toată inima, ca acest **Club 8** să fie, cu adevărat, alternativa culturală pe care mi-o doresc și pe care o aștept de mult timp.”

¹³„Mă gîndesc la **Club 8** ca la o posibilă întîlnire cu textele mele nescrise.”

¹⁴„Cred în **Club 8**, la fel cum Noe a crezut în a sa Arcă, fiind oricînd gata să militez împotriva eventualilor potrivnici (precum Lady Di împotriva minelor anti-persoană), fără a aspira neapărat la o medalie post-mortem.”



etc.;

- pentru că, de fapt, domnii enumerați mai sus și o parte din doamne și domnișoare consideră că au vocație literară și culturală.

Club 8 a apărut și:

- nămolosul Bahlui prinde să se limpezească;
- Luca Pițu s-a exilat la Strasbourg, via Focșani;
- Emil Brumaru s-a adâncit în Tamara;
- Mihai Ursachi s-a mutat sub pălăria cu boruri largi și deambulează prin târg în mustăți;
- Liviu Antonesei și-a dat iarăși demisia și visează la Cracovia, să fie cu iertare;
- Dorin încă se mai războiește cu Spineanu;
- Mariana Codruț e cu noi;
- Al. Călinescu scrie din nou;
- Nichita Danilov se caută la obârșii;
- NATO bombardează Iugoslavia (*nec sit terris Ultima Thule*)

Club 8 își asumă Tezele din aprilie elaborate de domnul Dan Lungu:



„**Club 8** nu-și trage vigoarea din instituțiile culturale ale statului, nu-și construiește identitatea prin poziția birocratică a membrilor săi, utilizează surse alternative de venituri, face o critică sistematică a *establishment*-ului cultural. Prin aceasta se constituie ca o alternativă la cultura oficială dominantă care perpetuează valorile statului centralist și dirijist.“
Also sprach Dan Lungu, I § 12 bis; cf. și următoarele capitole:

- Cap. I **Club 8** *ca alternativă culturală*
- Cap. II **Club 8** *și reinventarea normalității*
- Cap. V **Club 8** *și revigorarea spiritului critic*
- Cap. XXIX **Club 8** *ca nod al societății civile* (vezi și Anexa XIV, **Club 8** *și tradițiile gastronomice moldovenești: între plăcintele cu poalen brîu și Vîrful Retezat*; Anexa XXXVIII, *Hanul „Trei sarmale“*. *Mistica numărului*)

O primă încercare, anterioară „tezelor“, a fost *Manifestul programatist*, care sa virusat în împrejurări neelucidate. Cînd am văzut ce s-a ales de muncușoara noastră, cum ar zice țăranul din *Povestea...*, ne-am pus mînil-n cap. Vai, vai, vai, săracă tristan tzara Moldovei! Iacătă, dragăliță Doamne (cît mi țî-i melianull!) ce-a mai rămas:

Poezia scrisă e preistorie! Cartea de poezie (obiectul carte) e preistorie! Poetul (șaizecist, șaptezecist, optzecist, nouăzecist, himerist) e un urangutan copleșit de melancolie și ambiții. Ne provoacă mila creierul său impotent...

A început era poeziei programatiste! Instituim înfinirea actualizării! Salutăm poetul-rețea!

Conectează-te!



Amplifică-te!

Ubicuizează-te!

Eternizează-te!

Generația ta este generația PC-ului tău, absorbind informația prin miriade de terminale!

Memoria ta ordonează, pe invariantele-i proprii, memoria universală. Determină-ți programul! Introdu regulile de generare!

Nu vei mai scrie cartea săracă a unei vârste: vei virtualiza universul ființei tale!

Vei concepe și vei naște în dureri programul textului potențial!

Nu le vei mai oferi cititorilor sastișiți pachetul de celuloză, pagina înțepenită, configuratul definitiv, precipitatul fatal. Aruncă-le discheta! Dă-le prilejul să se aventureze în geografia vie, pulsatorie, a poeziei!

A poeziei TALE! Pentru că de-abia acolo ești TU proiectat și învăluit, scînteiere epifanică, hologramă constitutivă, întreg și parte, măsură a lucrurilor!

Definește-ți programul: urmează-ți Calea! Va trebui să te supui, fără nici o concesie, încercărilor memoriei pe toate cele patru dimensiuni:


I Deus (confruntînd arhe-textele; a nu se confunda cu arhi-textul lui Gérard Genette);

II Ars (absorbînd ereditatea genurilor);

III Mundus (recuperînd referința);

IV Ens (scanînd bio-psihotopul individual).

Codifică apoi opțiunile de traseu, ca tot atîtea posibilități stilistice. Nu mai poți rămîne omul unei singure cărți, unei singure direcții, unei singure limbi, unui singur trup! Vei deveni, în schimb, omul unui singur creier, CYBERBIOS, al tău și al tuturor! [...]



Intențiile generoase, de fațadă, ale **Clubului 8** camuflează neortodoxele (aproape protestantele) ambiții ariviste nutrite de membrii clubului și acoliții lor:

- se vor ocupa pozițiile cheie în structura piramidală a administrației locale și, funcție de posibilități și conjuncturi, și centrale;
- conform algoritmului, posturile vor fi împărțite între membrii fondatori (O. Nimigean, de exemplu, va lua locul lui O. Nimigean, Dan Lungu – locul lui Dan Lungu, Radu Andriescu – locul lui Goran Bregovici);
- se va face un intens trafic de influență;
- se va intra în AGA;
- vor fi spălați bani negri;
- se va lua legătura cu Mafia rusească (via „Contrafort“);
- se vor face eforturi masonice pentru mutarea capitalei României la Iași, unde îi este locul, proiect urmat de construirea canalului Bahlui – Marea Neagră;
- se vor face demersuri pentru devierea paralelei 45 (cu tot cu editura ce îi poartă numele) prin Iași (Brașovului i se oferă, la schimb, Ed. „Junimea“);
- membrii **Clubului 8** se vor umple de bani prin orice mijloace.



După cum rezultă din cele de mai sus, **Club 8** nu funcționează ca o grupare dogmatică, supusă unor norme rigide, ci încearcă să rămână un promotor al dialogului, al acceptării alterității, al discuțiilor libere, al polemicii. **Club 8** încurajează diferența, respectă individualitatea membrilor săi, refuză reducerea la un alt numitor comun decât acela al vocației literare, culturii, bunului simț (evident, ca paradox), amicitiei...

(Burs, adormit în hamac, ascultându-l la nesfârșit pe Moustaki; Ovidiu, scanînd tîrgul prin filtre de cretă și catran; Dan, desprins dintr-o gazetă interbelică, pregătit să pună ordine în zăpăcelile noastre; Ada, „fata de foc“, strîngînd tăcut și fierbinte la piept punga cu scrum și resturi de pîne; Oti, „fata de gheață“, picurînd boabe de mercur peste ore; Mariana, răstignită între zîmbet și disperare; Horațiu, prins în bolduri pe cartonul realității; Daniela, punînd zăbală metafizică aceleiași realități; Mick, ghemuit ca un prunc în capcana amintirilor; Adam, intraductibil; rîsul viu al lui Nancy; uriașa Maike și dosarele ei; piruetele nebunatice ale lui Joan din Barcelona; Josephine Baker într-o buclă de-a Ceraselei; lumea Waldorf a Catrinei și a nenumăraților săi plozi; căderea veșnică a lui Radu; Rîmnicu Sărat, văzut de Mike; sîngele klingonian al lui Doroftei; chinul tăcerii lui Costică; Tony, anii '70, vifor lucid prins în proiect; traiectoria ireală a Codruței; veselia marțiană a cățelului Tico; pălăria de pai a celuilalt Costică... Francezu...



Eu și câțiva prieteni. Vîrtejul de rafie împletită în care credem că ne întîlnim; că devenim una și aceeași poveste...)

..., la fel de importantă ca și excelența literară. În Iașii „Junimii“, **Club 8** vrea să reînvie visul inteligenței libere. Punct.

Și virgulă.







8 poeți





Constantin Acosmei



relatarea unui copil

Într-o duminică seara, eu mă jucam la poartă – legam cu capete de sfoară mai multe pietre și bețe între ele și apoi le aruncam ca să se agațe pe sîrmele electrice. Cînd începuse să se întunece, mama a ieșit din ogradă și m-a trimis după pălărie. Pe drum, niște copii au aruncat cu pietre într-o baltă, ca să mă stropească pe cînd treceam. Cînd am ajuns la crîșmă, doi oameni se băteau, răsturnînd mesele de tablă de pe terasă. Unul avea în mîină o sticlă cu fundul spart, iar celălalt un picior de scaun. Alți oameni stăteau și se uitau la ei. M-am mai învîrtit pe acolo și l-am văzut pe tatăl meu dormind într-un șanț. Costumul cel bun era plin de glod, pantofii erau înfundați în mîl, un capăt desfăcut al curelei de la pantaloni spînzura peste buruieni. M-am apropiat tiptil și i-am luat pălăria, ca să nu i-o fure cineva. Atunci a ridicat capul, cu fața roșie și umflată de la urzicături, și a început să înjure, apoi a băut niște vin din sticlă și s-a culcat la loc. Eu mi-am pus pe cap pălăria lui asudată, care îmi cădea pe ochi, și am pornit înapoi. Pînă acasă mai mult am alergat ferindu-mă, fiindcă un copil mai mare tot încerca să dea peste mine cu bicicleta.





relatarea unui copil

Într-o zi mergeam pe drum cu o fată. Un copil cățărat pe gard a început să strige după noi: „*Gagica și gagelul!*“. M-am oprit și l-am amenințat: „*Lasă că treci tu pe la poartă pe la mine!...*“ (Mi-am umplut obrazii cu aer și i-am lovit cu pumnul, ca să țîșnească aerul printre buze) „...*Îți umflu botul!*“. Între timp, un copil mai mare a sărit peste gard mai la vale, s-a apropiat pe furiș din spate și mi-a tras în jos pantalonii de trening, apoi a început să-mi dea dupaci în spinare. Am vrut s-o rup la fugă dar m-am împiedicat în pantalonii lăsați pe vine și m-am prăbușit pe prundiș, julindu-mi genunchii. Am urlat pînă cînd copilul care mă cotonogea mi-a dat pace și a intrat în ogradă. M-am sculat din colb, mi-am ridicat pantalonii și am pornit mai departe. Cînd am trecut, cu capul în pămînt, pe lîngă un moșneag, acesta a strigat: „*Bună ziua – flăcău!*“, apoi a început să rîdă răgușit. O femeie care se uita peste gard m-a ocărît că nu port respectul la oameni pe drum. Mai încolo, după cotitură, am luat un bolovan și i-am ologit femeii niște pui care umblau după cloșcă prin șanț. Fata care alergase înainte s-a apropiat și a început să rostească, cu vocea sugrumată, arătînd către mine cu degetul: „*Treaba ta. Nu mă interesează. Te spun.*“. Am mai mers și am ajuns acasă. Cînd m-a văzut, mama mi-a zis: „*Bine ți-au făcut. Așa-ți trebuie!*“.



musafirul

(mă așez pe scaun și stau
cuminte nu mă pîrlește
soarele nu mă prinde ploaia
fără multă milă mă uit la
pozele unor străini rătăcite
în sertar printre fleacuri
„fotografii cu cei dragi“
cînd nu mai pot de frică
îmi țin mîna nu sînt în
stare să îmi astup urechile
cu degetul și să țip.
un musafir abandonat în
sufragerie pufnește în rîs)



va urma

(nu mai pot de frig – am deschis
geamurile ca să nu arunce la
noapte cu pietre și să le spargă
azi m-am întors târziu – pe o stradă
se spărsese o țeavă de canal și
m-am oprit acolo să mă dau pe gheață
acum stau în pat și mă uit la
casa de peste drum – ziua când treci
prin fața porții deschise un copil
își îndeamnă cîinele să te muște)



odă la viața mea

(să nu te dezvelești
să nu ții becul în ochi
să nu pui mîna pe mîță

dacă ieși în ogradă
și aprinzi o țigară
și trezești găinile –
nu va fi viața mai
frumoasă

mai bine să deschizi ușa
și să pui limba
pe clanța înghețată

ori să te învîrtești
în mijlocul casei
cu mîinile în buzunare
cu ochii pe var)





relatarea unui bărbat

M-am întors cu fața la perete și mi-am tras pătura peste ochi. După un timp, ea a aprins becul și a pus reșoul în priză. M-am învîrtit pe partea cealaltă, dezvelindu-mă. Ea s-a aplecat în genunchi, și-a aprins o țigară de la rezistență și a început să sufle fumul cu vârful buzelor spre gura mea căscată, horcăind încet. Pe urmă a pus un disc zgîriat, și-a lepădat capotul pe scaun și s-a fițuit prin odaie, legănîndu-se după melodie. A luat de pe masă o sticlă și două pahare, apoi s-a ghemuit la căpătiul patului. A umplut unul dintre ele și a început să toarne cu țîrița lichidul dintr-un pahar în altul, șoptindu-mi la ureche. Cînd m-am trezit dimineața tîrziu în camera goală, m-am aplecat la marginea patului ud și am scuipat cu putere pe reșoul aprins.



comèdie

(mă suisem călare pe fereastră
îmi legănam piciorul desculț
deasupra străzii

cu mâna stîngă țineam de
urechi un iepure mort și atunci
am pus frînă)



pe trotuar

(saltul din mers totuși amplu rotirea rapidă prin aer mâinile fluturate apoi lipite de corpul drept ca o lumânare și plonjonul scurt cu creștetul în asfalt)



trei studii pentru „Nud cu piciorul în groapă“

1.

(„*viața omului atîrnă de un fir de păr*“
îmi aduc aminte aproape în fiecare seară
scoțînd cu degetele un păr lung
și negru din farfuria cu mîncare)

2.

(azi m-am plimbat prin azil
și am cules un buchet de ciorapi
„- *vai sînt atît de plăpînzi*“ spune
femeia înduioșată și îi pune
repede în apă să nu se ofilească)

3.

(întotdeauna cînd vorbesc despre
frumusețe o femeie goală se așează
sfioasă lîngă un stomac gol)



relatarea unui bărbat

Se lăsa întunericul și strada era aproape pustie. La distanță în fața mea un om mergea grăbit pe trotuar, prin ploaia mărunță, cu mâinile îndesate în buzunarele paltonului. Am mers un timp în urma lui, apropiindu-mă fără să îl depășesc. Când trecea pe lângă o baltă l-am lovit scurt, din lateral, peste glezna piciorului drept, cu care tocmai pășea. Vîrfurile acestuia s-a agățat de pulpa piciorului stîng. Dezechilibrat, s-a înălțat pe vîrfurile piciorului de sprijin, încercînd un mic salt, cît să-și elibereze celălalt picior. Atunci l-am îmbrîncit puțin din spate cu mîna dreaptă. A apucat să-și smulgă mîinile din buzunare, desfăcîndu-le, apoi s-a prăbușit răcnind pe asfaltul ud. Eu am traversat și m-am strecurat printre blocuri.





relatarea unui bătrîn

Într-o zi am călătorit la oraș. Autobuzul aglomerat cobora serpentinele în viteză. O doamnă s-a ridicat de pe scaun, a scos din buzunarul genții de voiaj o sacoșă de plastic (imprimată cu poza unei femei în chiloți călare pe o motocicletă), apoi s-a așezat și, desfăcându-și punga în față, a vomat icnind de câteva ori. Ajungînd în oraș, am căutat magazinul universal și am urcat pe scările rulante pînă la ultimul etaj. O femeie gravidă stătea la coadă ca să plătească un coș plin cu scutece și pelinci. Cuprinsă pe neașteptate de grețuri, a făcut doi pași în lateral și a vomat în punni, cu ochii holbați și cu fața lividă. Am coborît din magazin, am intrat într-o crîsmă din apropiere și am făcut consumație. Mai tîrziu am traversat strada, împleticindu-mă printre mașini și claxoane, am intrat în parc și m-am lungit cu fața în sus pe o bancă, în bătaia soarelui. Nu după mult timp am început să horcăi și să mă zvîrcolesc, încîndu-mă cu propria vomă. M-am întors cu trenul personal. În compartiment stăteau de vorbă o profesoară navetistă și o femeie care mergea la mănăstiri. În liniștea lăsată după intrarea trenului în tunel, am aprins bricheta și le-am surprins pe amîndouă cu limba scoasă, schimonosindu-se la mine.



sfârșit

(mă dezvelesc și mă ridic de pe saltea
mă întind și apuc dulia și cuprind
becul cu un capăt al fularului de
la gît – și îl învîrt și îl sting)





Radu Andriescu



Ultima Thule

*Venient annis
Saecula seris, quibus Oceanus
Vincula rerum laxet, et ingens
Pateat Tellus, Tiphysque novos
Detegat orbis; nec sit terris
Ultima Thule
– SENECA*

Seara, cînd se răresc vîrcolacii de fum, toată lumea
coboară în burta metalică a lui Potiomkin, pe ceea ce
Ovidiu numește „scara lui radu“,
spre cașcaraveta cu țigări. Străzile sînt doldora de asfalt, odată ieșiți
din măruntaiele lui Potiomkin, și curg
unele într-altele, lîncezesc în vîrtejuri de cenușă pe la intersecții, se izbesc
de burțile blocurilor, cu motani grași și potăi jalnice, cu polonezi de mucava și
scriitori bezmetici, cu instalatori înveliți în abur de mercur
și rachiu, cu parlamentari îmbățoșați, cu garaje mutante, ajunse
magazin de dulciuri sau de zarzavaturi, cu tencuială prinsă de ziduri în pînză de
păianjăn, cu guguștiuci grațioși și tîmpi, cu puști și puștoaice, cu babalici de treizeci
de ani, cu miroșuri de bucătărie și de plăcere,
de căpșună cît gutuia, cu roiuri



de castane țepoase, cîrduri de ghinde, cu blocuri bine ascunse
printre buruieni și
cămîne cenușii ca un pieptene plin de mătreață, chiar așa, pare cam grea
vorba, dar chiar așa, cu
cașcaravete îmbibate în bere ieftină la butoi și
siropel poreclit ottonel, cu
rahat peștriț și covrigi nesărați, cu
iaurt dietetic, celofan, staniol, sticlă, hîrtie, cu maldăre
de nori, grămezi de zile goale, maidane întregi de ore pierdute, un amestec
de gudron și cola, carte și praf, frig rusesc
și transpirație rece,
un ocean invers
în care chiții, mici cît peștele-neon, fac joc și goană
pe mijlocul străzii, un șotron
interplanetar, claustrofobie galactică, dureri
de cap grele cît instituțiile tîrgului,
ploaie acidă,
tabac,
nicotină,
solanină, ființe subțirele
care se încolăcesc pe cîrlionțul nopții, la încheieturile
fostei străzi Pușkin, între potăile Tobiță și Fetița, între
cașcaravete și seminarii catolice, între
tăcere și bolboroseală îngrozitoare,
urlet și rîs și scîncet și gemăt,
și iar și iar tăcere, zgomotul negru din interiorul unei bucăți de asfalt



ruptă din stradă, din spinarea lui Babeș, purtată pe umerii lui Văscăuțeanu, arătată
amenințător cîinilor de pe fiecare stradă, cîrcelului
din fiecare gest ratat, pungilor
cu lapte de la cașcaravete,
cerului, pămîntului,
vitraliilor seminarului catolic, blocurilor, polonezilor, pezevenghilor, celor care
dorm un somn veșnic, celorlați, celuilat, celeilalte, dealului
din spatele văii, luminii din umbra întunericului, poștașului cît un gnom
care-și fumează pensia nemișcat pe prispă, scrisorilor și
ziarelor, banilor:

bucata de asfalt ridicată amenințător, cu spaimă, drept la începutul zilei, la începutul
înghețului, la începutul
scării lui radu, arătată
fierului din fiecare treaptă,
și terasei,
în sfîrșit terasei,
vecinilor, acoperișului
de pe care urmează să cad
(toboganul argintiu, sclipitor, lichid, mercurul cu care trebuie să mă hrănesc), halca
de șosea arătată negru guguștiucului cu colți de argint, cîinelui sîsîitor, dansului,
vîrtejului de fum, clipocelilor de la blocuri, și iar,
de la capăt,
pînă departe,
spre Galata,
spre CUG, dervișului
discopat, ponosit,



de pe combinatul de utilaj greu,
și pachetelor goale de țigări de pe terasă, uriașilor melci aduși pe cala vapoarelor
dintre coapsele Japoniei, lăsați
între cele ale Bulgariei,
melcul parazit, mîncătorul
de pașnice scoici, și lui un jambon de asfalt peste cap...

După, după... după... ce răsare soarele...
terasa, scaunele de plastic, melcul de metal
al scării, pustietatea
uriașă, întreg universul în carantină... prea mult soare, sau prea mulți nori... dervişul
de pe combinatul de utilaj greu, bătrînul pașă-paşalic-geamlîc,
coada retezată a singurătății,
și turnurile de la Galata, fesul
de satin roșu uitat la colțul străzii, pantofiorul
de satin rătăcit sub castanii și stejarii de la Negruzzi, telefonul mort,
ușile închise, mărul uscat,
acoperit de vie... clasorul plin de nume... Un
București apocaliptic, un fel de Iași post-...

Și drumurile, care se varsă unele-n altele, se lățesc, se-nvîrtoșează, se-ngroașă, se
umflă, răbufnesc din oraș, goale, pe la fabrica de bere, pe la Antibiotice SA, pe la ferma de
porci, pe la releu, și mai departe...





Nașpa la sînge

Nu trăiam pînă la sînge
nici cînd luam pumni în bot. Doar roiuri de țîntări
să-mi aplaude ecarteurile peste Bahlui. Și la ce
naiba ar folosi. În zona industrială, noaptea, nici
țipenie pînă la margine. O zbîrnîială electrică
deasupra capului, kilometri întregi, gropi în asfalt, ochiuri
de neon și freon. Șina de tramvai gîrbovită în mijlocul
șoselei. Nici urmă de zăpadă electrică sau T. T. Coșovei în zona
industrială. Mergi pînă la capăt, și dacă vrei mergi
mai departe, prin bălți, peste deal, pînă în Basarabia.

Stau la benzinărie și ascult becul deasupra
capului. Îmi trag scatoalce peste țîntări. Dacă
m-au pișcat, țîșnește sîngele. Tot degeaba, asta
nu înseamnă că am trăit pînă la sînge. Am citit
în două texte ieșene foarte bune despre
sîngele care zumzăie prin odaie în maț de
țîntar. De obicei e foarte frig aici. Rușii îți vîră cuburi
de gheață siberiană la prostată. Mergi cu bocanci
și fular jumătate de an. Becurile slabe împrăstie alice
minuscule de gheață portocalie peste centură. Iașul
e făcut mai mult din centuri. Zvelt, gata



să se rupă, stă agățat într-un harnașament sado-maso de centuri prost luminate. Are catarama din gări. Gara Nicolina, Gara Internațională, Gara Centrală, Gara de Nord. Oraș de Monopoly. Curve în fiecare gaură a centurii. Promoroacă pe bluzițele argintii, dar nu țînțari. Sînge, vîrtejuri de sînge și smîntînă, dar nu țînțari. Aburii de benzină, halucinația drumului. Cînd e frig, nici măcar atît.

Am rămas odată împotmolit în bălțile de la marginea zonei industriale. Mergeam cu prietenii la pescuit. Nu știam să pescuim, dar era vară. Era cald. Au împins-o pe bătrîna Blanchette. Ea, nervoasă, varicoasă, i-a împroșcat cu noroi. Moale și cald. Două luni pe an, centurile se topesc în carnea Iașului. Larvelor de țînțar le cresc antene fragile. Doream să compar antenele cu ceva, dar ieșeau numai prostii. „Antene“ sună foarte prost, în sine. Simți cum sugrumă slinul de pe scara blocului imaginea. „Cablul“ e aproape la fel. În plus, nu poți spune „larvelor de țînțari le cresc cabluri monoaxiale“. De fapt, poți. Cu un clește pentru unghiile de la picioare poți tăia cablul. Antenele. Poți martiriza țînțarii de pe splai. Poți crea discomfort.



Am povestit mai multor grupe de studenți despre șobolanul fiert în mașina de spălat, pulverizat între oțelul cuvei și albiturile familiei. „Mi se face rău“, mi-au spus. Imagini incorecte. Politic. (Nu toți pierd culoarea din obraji. Nici ei nu au trăit pînă la sînge. Au globurile-globule de culoarea asfaltului luminat prost, toamna. Au un varice existențial negru ca perjele uscate. Sînt foarte sensibili la frig și la viitor. Plutesc pe jumătatea cealaltă de biscuite, pe la piața nicolina, peste pasarelă – pe lîngă instalația frigorifică, unde carnea e la jumătate de preț, nu prea știe lumea, să nu fie pelerinaj la bucățile congelate de animal. De fapt, au culoare în obraji chiar dacă nu mănîncă decît rar carne. Cu fețe de un purpuriu adînc, zic *I've been mistreated*. S-au purtat nașpa cu mine la Iași.)

De sub cantină, în Pușkin (acum Măiorescu), iese miros de gaz. Pe terasă, manele. Octombrie. În buric. Buric universal, fără margini. Doar un cretin ar spune că trebuie să trăiești la sînge. Să salți peste buza buricului. Poți răsturna un camion de obuze în buric, sau scuipa. Bulbuci de salivă, icre fără ADN. Cu ADN, corectează Eugen. Scuiți ADN. Somon care uită să



se sacrifice în amonte. Un pumn în bot, borș, fără să trăiești la sînge. Nu știu unde sînt ceilalți.

(Subject: naspa superlativ

Date: Fri, 06 Oct 2000 16:53:26 +0000

From: Radu Andriescu <candri@>

To: Dan Ursachi <musaburs@>

Am avut o noapte nașpa, Burs. Am dansat manele cu țigani din cartier la un internet-cafe, era să-mi mănînce un cîine lup uriaș, negru, boașele. Mi-am scrîntit și celălalt picior. Mai merg și la un parastas azi. Nașpa superlativ.)







Michael Astner



despre Veneția

țin morțiș să scriu și eu
despre Veneția:
toți marii poeți
scriu doară
mai devreme ori mai târziu
ceva
despre Veneția!

dar cum n-am fost niciodată
la Veneția
și nici nu cred s-ajung vreodată
la Veneția
asta e cam tot
ce pot să scriu
despre Veneția.



fraților mei

puterea de decizie a fraților mei
fără doar și poate că mă obligă
să-i admir –.

a-și imagina niște rădăcini
ce-și părăsesc pomii.

soarele strălucește,
și ploaia cade.
iarna și vara sînt,
desigur,
întrucîtva
neobișnuite –.

pînă și plantele se prefac
cum că ar crește cu nepăsare.

iar speranța oarbă
se plimbă-ntr-o caleașcă albă
fără vizitiu.





plămîni de mormînt

sec a fost
vinul ultimilor ani.

tata, nici o Legendă –
și totuși, chipul său.

acum
mai respiră-n țărîna satului
doar plămîni-i de mormînt.

în memoria tatălui



în ferestrele casei, păianjenii patriei

păianjenilor patriei

cafeaua neagră
are-n jumătatea de-ntuneric
a bunei odăi
aproape-un gust abstract.

iar țigara fără filtru
între degetele de sticlă
mocnește-ncet încet.

în ferestrele bunei odăi
atîrnă
păianjenii patriei
mari și mici păianjeni de țară
deasupra plaselor pline
ochi de praf
exersîndu-se
pilduitori
în așteptare.



Ontos

Ontos este un om ca mulți alții asemenea.
El trăiește pentru că, neștiind că Derrida a
ajuns între timp mai departe, trăiește în indecidibilitate.

E-ntotdeauna un lucru bun să știi că există
oameni ca tine și ca mine, care trăiesc.

Ontos, deci, un om care nu are altă pretenție
decît să trăiască cum trăiește un om normal,
trăiește, pentru că nu se poate decide.
Nu știe dacă-i mai bine să se sinucidă ori să
aleagă moartea liberă. Prima variantă ar
corespunde mai degrabă nevoii sale de
schimbare radicală, ultima mai mult dorului
uman de libertate.

Cum însă poate cineva să se decidă într-o
astfel de situație? Ontos nu poate. {i mulți
alții asemenea lui nu pot nici ei.

Uite așa ei trăiesc apoi, normali și
izometrice, bucurîndu-se de furtuni adevărate
și triști, cînd soarele arde găuri în



după-amiezile estivale.





iarbă

peste pașii bunicilor mei
a crescut iarba.

e mult mușețel între firele de iarbă:
ne așezăm în curte
și culegem ceai –.

pașii părinților mei
se pierd încet încet și ei –.

poate mâine deja
n-o să-mi mai recunosc
nici propria urmă –.



despre calitatea unui timp

care trăiește-n lucrurile zilei
și-n coloanele gazetelor
la fel ca-n toate zațurile
de cafea –.

pe fețele toate din tramvai
trăiește
la fel ca-n toate oglinzile
de mîine –.

și cînd oamenii
obosiți
dorm, la porțile nebunilor
veghează și pîndește.





sînii unei tîrfe

sînii unei tîrfe oboșite
sînt mai frumoși
decît orice

psalm.

iar sub frunza de palmier
se spune mult mai lesne
amin:

Amin.





natură moartă II

floarea mărului
în paharul cu apă
pe masa de metal –.

numele lucrurilor
apoi
precum niște capete rase

în prea bine
ascuțite
țepe.



ultimul lucru

în septembrie
distanța față de oraș
crește brusc –.

față de sat
scade
fără o vorbă.

oră de oră
se mistuie –.

ultimul lucru
rămîne
întins străveziu
din păianjen
în păianjen.



Mariana Codruț



terMitologie

hai la groapa cu termite, vino!
și pentru noi soarele strălucește
chiar dacă negru și negru.

tot cumiți de-om fi
n-o să fim nici voioși
nici teferi.
hai mințile să ni le pierdem
măcar huiduind
dinții lor de aur și
brâiele tricolore
cu care neantul și-l încheagă.



Prostul satului și visul îngerului ideologic

poetului Dorin Tudoran

*1) – în omienouășutenouăzeciși...
într-o noapte cu lună plină
(care după credința populară în acord cu legea
atracției universale prevestește/favorizează
mișcările tectonice sau sociale)
după o plimbare fără țintă prin oraș
Prostul satului național
a început să se transforme în omidă.*

(la vârsta maturității glorioase și în plin
proces planetar de contabilizare
până și a sentimentelor
Prostul satului național nu e trecut
în nici o statistică oficială.
deși satul e dotat cu cele mai sofisticate
instrumente de comunicare (motiv pentru care
nimeni nu mai poate spune azi că-și încarcă
bateriile citind și recitind
„iscrisori din roase plicuri“)
și se scriu biblioteci de tomuri



pe tema comunicării
ceva nu e în regulă cu fenomenul în sine:
Prostul satului vorbește singur.
ar fi desigur o exagerare să afirmi că numai
el vorbește singur că aceasta e o boală
numai a secolului nostru
ori numai a binecuvîntatului spațiu național:
– se spune că umblînd Prostul altora
prin suburbiile Atenei cu mulți ani
înainte de Christos abulic lătrat de cîini
fugărit de copii și dialogînd cu sine însuși
cu voce tare unor cheflii li s-a făcut milă
și l-au întrebat ce-i cu el. „sînt Prostul satului“
le-a răspuns omul cerîndu-și iertare.
„ipoți să fii și prințul Mișkin – au spus ei –
acu’ hai să bei cu noi un uzo de trei ani
să te-ncălzești“.)¹⁵

2) – *evenimentul neasistat de vreun ziarist
ori cameraman s-a petrecut
lîngă restaurantul Unirea de unde răzbăteau*

¹⁵după statistici nesigure dar care circulă
prin mediile marginale aceasta a fost singura dată
cînd cineva l-a luat cu adevărat în seamă
și doar pentru făptura sa după chipul
și asemănarea lui Dumnezeu pe Prostul satului.



*ecourile unei petreceri cetățenești:
cîteva frumoase voci de femei și bărbați
cîntau cu simțire „așa beu oamenii buni“
și „everybody likes to be a cat“
iar o lumină roz și rece de la biftecul tartar
pîlpîia în ferestre. acestea au însoțit
metamorfozarea Prostului în omidă.*

(desigur te poți întreba și cum să fie
Prostul luat în seamă: din toate timpurile
și pretutindeni el își bagă nasul unde nu trebuie.
ca un copil mereu întreabă „de ce?“
și mereu își cere iertare: și pentru faptul
că pămîntul e rotund și pentru crizele
economice și pentru fenomenul Tungus ori
pentru năvălirea
justițiară a minerilor din subterane
peste cetățenii orașului
– asemenea unor furnici

momite din mușuroi cu un cadavru de greier.
or – se știe – lumea a evoluat atît de mult
încît fenomenele au toate cauze politice
– adică se petrec „din rațiuni superioare“ –
iar formula „cine se scuză se-acuză“
e înscrisă cu litere de aur și pe clădirea
Parlamentului și pe căsuța parohială





a ultimului preot de țară.

și – puteți fi siguri –

aici tăria și consecvența neamului omenesc
sînt la înălțime: nimeni nu e vinovat de nimic
deci nimeni cu adevărat serios nu va practica
această anacronică și păguboasă reverență:
„iartă-mă am greșit“.)

3) – *îngerul Prostului – singurul spectator
de altfel și de neevitat al metamorfozei –
își bălăbănea picioarele
stînd pe marginea havuzului prăfuit (care-nvie
spectaculos la vizitele prezidențiale) și citea
așa-zisul testament al victimei cu gesturi
de actor singur declamînd în oglindă:*

*„la aproape patruzeci de ani în decembrie
mult am iubit o pată de lumină
căzută întîmplător pe mîna mea“.*

– promițător promițător – comentă îngerul.

*„– citeam pe Berdiaev și Cehov
dar lăsam drept de viață și anecdoticii pure.*

*– credeam la fel de naiv în eroismul
cotidian și-n altruismul fără de prihană
ca-n tinerețea dintîi“.*

*„– se vede treaba că Dumnezeu are și el
cinismele lui“ – veni prompt comentariul.*





„– ei bine la aproape patruzeci de ani
eram transparent de parcă m-aș fi hrănit
doar cu aer: treceam pe stradă
și nici frunza nu clintea nici ochiul omenesc
nu mă vedea. eram ca de aer...“

– păi vezi? afară de cazurile
cînd servești Preșidentului

EȘTI INUTIL INUTIL INUTIL! spuse caracuda.

„... iată de ce simt că mă transform în omidă
asemeni kafkianului Gregor Samsa-n gîndac“.

– asta și merită unul ca tine. din fînță zbutăroare
să se tîrîie călcat în picioare. doar ți s-a spus:

„crede și nu cerceta! crede și nu cerceta!“

a strigat (parcă plin de ură) îngerul
cătrecel numit Prostul satului național.

acesta își trăgea cu efort aripile în sine
lîngă restaurantul Unirea. apoi și culorile

de pe trup – în stare normală emițînd lungimi
de undă imposibil de cuantificat – s-au retras

încetul cu încetul în viscere. mai întîi
violetul divin

apoi indigoul brumat

apoi albastrul ceresc etc. ...

(ignorată fiindu-i existența
în cea mai mare parte a timpilor





cum dar să se știe din ce specie face parte
Prostul satului sau câte exemplare numără specia
pentru a fi cuprinsă în statisticile oficiale
și în bugetul național?

firește cînd mulțimea iese în stradă
și cere pîine și case bătînd din picioare
Prezidentul i-l aruncă pe Prost
asigurînd-o că el e pricina răului
astăzi stîrpit printr-un dans ritualic
peste făptura după chipul și asemănarea
lui Dumnezeu.

iar dacă totul se sfîrșește cu bine
și mulțimea se întoarce potolită acasă
Prezidentul dă un cocktail pentru care
oamenii lui

îl recuperează pe Prost
îl pun la patru ace
îi înfig o garoafă la butonieră
și-l bagă în fața oaspeților străini
să facă elogiul individualismului
al libertății și-al gîndirii creatoare.)

4) „– tu nu mă iubești!“ a strigat Prostul
cătrecu îngerul său care s-a întors ca să plece
(ultimul lui tramvai ajunsese în stație).
„tu nu știi ce-i iubirea. ești mort!





... dar ești tu oare chiar îngerul meu?“
a mai bolborosit Prostul satului
terminându-și metamorfoza.

„– vai de lumina ta cea pură
luminând fără măsură!“
a răspuns în barbă îngerul trezindu-se
și privind speriat prin local: dar la două
mese distanță în fața lui Prostul satului
bea liniștit dintr-o ceașcă-aburindă.
însă nici un semn nu dădea
că în omidă să se transforme ar vrea.
– ei drace!





ocupați mai sînt toți!

guvernul vine și pleacă vine și pleacă – ocupat om e guvernul!
closetele refulează pe scări tichete de îmbarcare
și el trage apa și trage (un pic din mireasma țărilor văzute
ne e dat și nouă să simțim!) dar tot mai rămîn de-o bibliotecă:
nici o grijă, timp își rupe să le sorteze să le claseze
generațiile viitoare să se uimească și citind să crească.

fruntea lui ca steaua care-a răsărit de efort strălucește:
„ocupat om e guvernul!“ – spun senatorii – „ca și noi!“.
mitrele gloriei le clămpănesc pe ochi, ei aplaudă.
closetele refulează în stradă discursuri chitanțe
anonime și diplome și ei trag apa și trag. din rodul
muncii lor să te hrănești dacă vrei poți!

ocupați mai sînt toți!



Gabriel H. Decuble



Cîntece primitive



ii.

De cînd m-ai părăsit, Amaterasu,
număr boabe de orez.
nesfîrșite sînt holdele patriei.



iv.

Xochiquetzal să mă-nvețe, cum să o fac să mă iubească.
Șira spinării să-i frîng, să o spulber,
să o cern apoi peste cîmpuri;
Carnea să-i fierb pe altarul zeiței
pînă va ieși, de plăcere, negreala.
Sîngele să i-l scurg prin ciurul de aur
și să-l dau ciutei sprintene să-l poarte prin munți.
Ochii să-i atîrn în cactuși țepoși,
lacrimile ei să fie roua bătrînilor slujitori ai pustiei.
Părul să-l țes în covoare meșteșugite,
să le țină de cald nevoiașilor.
Pielea să i-o usuc și s-o-ntind,
să fac din ea cort pentru regele meu.





Cînd toate acestea fi-vor împlinite,
femeia dorită va-nvăța să dorească.

v.

Aka Zowa mă bate cu coada de bambus.
Iar n-am adus tolba plină de pește,
nici viermi n-am cules din copaci pentru supă.
Într-un colț ghemuit, departe de foc,
privesc fumul cum țese înaltului straiete scumpe.
Hienele urlă în jurul colibeii.
Copiii mei dorm și visează sătui.

vii.

Se-ntunecă jarul în vatră,
ori fața-și întoarce rănită Miye?
Caut vreascuri de-alint.





epistola a doua

Încă Te caut, deși urîcios de amabil întorsu-Ți-ai obrazul
să-l spurc,

atît ca și cum așteptai: slab să mă vezi și bicisnic,
ieri în sodoma atlet al nemerniciei, al beznei tulnic în gomora
de mîine.

încă Te caut și urlu în cărți după Tine, ecoul silabei nestinse-l
îngîn fără noimă, răsfir printre gene de vaier uimiri de opal;
cercînd să Te prind în contururi, ba chiar, în oarba-mi trufie,
a clipei monedă bătînd chipul Tău să-l așin, plumb și foc viu
în oase, topit pe gît mi-ai turnat – cum să-l numesc ?
frisonul de gînd negîndit, otrăvit talantul comerțului

dintre minte și trup.

Ți-am scris rînduri fără de număr și Ți-am pus întrebări
fără șir, ca un ropot de ploaie, griji mi-am făcut pentru Tine
și nu mi-ai răspuns nici acum: în cifră, în literi, în sonori ori
în arabescuri

cum poți urca, fără să-ți cadă fința de-a dura, fără să-ți pierzi
în sec înveliș de sine purtarea, colcăiala plină de sevă?



în schimb mi-ai dat în arendă trupul ce-l am, mi-ai dat pe mână
scalpelul razei de soare și foarfecul vîntului smead, mi-ai spus
să disec în străfunduri, mai adînc de umori și țesuturi, mai jos
de celule, în exodul atomic: ce delectare mai mare decît
să probez pe propria-mi piele grosolan incestul cunoașterii,

(zi-i:) téologia?

prea bine puteai să mă lași imbecil, să m-azvîrli hodorog

în trecerea lumii, să faci nobilissim un paznic din mine
al ùniversalei dezordini, la fel cu norodul sarcini sa-mi dai:
s-alerg prin văzduh după melci, ori să-mpușc delfinii din pom –
nestemate-aporii, infantele dulci a' retoricii arte –
mi-ai dat să-nțeleg că pot *să ajung*. și-acum încotro?


ce să fac?

ca buddha s-adast indolent sub smochin, sperînd la
iluminare,

ori vulgul heretic s-agit, să-mbălez cu dileme sinedriul,
pe mambrosianica să mă strecor, ca iisus, mai apoi, pe
muceda cruce?

(cui mai servește micul compendiu de platon *ad
gustum mojici?*)

în stele, ca plotin, pripoane, și-n sufletul lumii punînd,
frîu liber să-i dau, să-mi recit înainte gematrica



bucherîțazdră?

ori poate ca moise toiagul să-nvîrt cu înfricoșare
– ce-aș mai putea să despici, decît cerul roșu-n apus,
drum să-i fac înserării, s-o las să respire lavandă-n țării,
din lanțul s-o scot, tot astfel, lipsitei de sens, faraonicei zi? –;
o dată cu mine ca ramses să-ngrop rodul lumii, din moarte făcînd
un negoț? augustin să-l urmez în trucată de vorbe umile
mărturisire?

pe cel ce numit e profet – mahomed – să-l imit în urcare
de ceruri, tot șapte, la bază punînd, oribilă glumă,
o spadă? ca david koresh să-mi arunc copiii în flăcări,
de scrum armonie, ziduri din carne topită clădind între noi?
ca moon hymeneul să-l trec dimpreună cu mii de perechi,
în dalbe veșminte să-mbrac de minciună coruptă prostia?
și toate acestea din simplul motiv că iraționala, vitala
substanță din mine-i mai tare decît a prea multor din
semenii mei?

o, cîte vieți răvășite, cîte minți risipite în ceste zglobii
exerciții de forță!

le poți îngăima cu băgare de seamă, dar orice faci bun
este rău pentru altul și nu ți se iartă; în fénomenal nu e vid,
faptele tale prin care în sine bune să fie. ce-ți mai rămîne
decît, morala dînd la o parte, să muști pînă nu ești mușcat?



și totuși o greață.

n-am învățat nici acum faimosul danț din străbuni

– tremureska.

de secol fug de gloria lumii și-s beat de-ntrebări fără răspuns,
mai beat decât fost-ai Tu însuți de luxul deșartei, multiplei
de șapte, urgii.

ci iată: (gonacii de vânt și) vântul din goană nu s-au oprit
și-odată cu el îmi vine să fug, să nu mai respir, ci să fug,

doar să fug

ahasverus, eu?





Epigrammata

ii.

de lumina din ochii fățarnicei Kleobulos
mi-aduc aminte cu neconturate păreri –
ea cu zîmbetul, cu zîmbetul eu,
dinți albi înșiram într-o salbă de-ocheade;
dar cu limba ei, vai, săruturi fierbinți
și minciuni laolaltă-mpărțea.

iv.

oricîte saltele-ai îngrămădi impozant pe divan,
nesățioasă Atthis, iubirea nu va fi mai gingașă,
nici mai duioasă atingerea amantilor tăi,
purecii, doar, adăpost mai bogat vor găsi.

vii.

nu ți-am spus, Prodike, că primul fir de păr alb
aduce cu sine alte plăceri? cei ce odinioară
bujorii-ți sărutau din obraji, vor prinde acum
cu aviditate să dea peste falduri.



ix.

de cîte ori n-am încercat, obraznică Pyrrha,
în galaxia pistruiilor tăi să mă pierd,
mătura de foc a părului tău să ațîț;
ca focul, vai, iar și iar te stingeai pîrîind
la ivirea zilei încărcate de rouă.

x.

zilele faste s-au dus, sublimă Sophia – calme și
nebăgate în seamă – iar eu, păgubos, n-am deprins
nici acum să mă joc cu abacul, să-i pipăi pietrele
fin șlefuite, precum nu demult o făceam

cu sfîrcul tău roz.

xi.

stela de piatră te prinde bine, o! Kore,
zîmbetul ți l-a strîns în ferme contururi –
te bucuri pesemne – cosița blondă se-odihnește acum,
vîntul ștregar n-o mai dojenește

primăvăratec. . .



xii.

dacă azi nu pot să-ți cânt, Penelope,
e lucrarea vrajbei strînse-ntre noi.
cheamă-l pe Phemios dar, struna harnicei lire
și coarda arcului meu pofticios de omor
nutresc aceeași întindere.

xix.

pe fața Athenei, fiecă rid e-o poveste de dor
consumată-n cavernele minții. anii trec.
pas cu pas, reușind să pătrund într-acolo,
învăț să iubesc iubirile ei.

xxi.

coborât-am ieri în Pireu: în port
viața tresaltă și-i forfotă ruptă din cer, corăbii
pleacă pe mare, pline de vin și ulei de măsline,
altele vin încărcate de aur și snoave din orient;
dau fuga și eu: au sosit negustorii de sclavi
și de slave.



Dan Lungu



Într-un pîntece provizoriu



Alunec pe sub sfaturile mamei
înfășat în blană de iepure
delicate muchii de carne sînt
pleoapele ei care mă petrec
mă acoperă, mă închid
ca într-un pîntece provizoriu
dragul mamii, să fii cuminte
sparg vorbele de deasupra
și scot capul într-un tren, pe fereastră
gara își clocește pilonii de piatră
scot capul umed și moale
dragul mamii să nu te tragă curentul
ai grijă la buzunare, să ai
grijă la oameni, privirea mă sugerează
ca printr-un tub de catifea
strîng trenul în brațe, încleștez pumnii
și răspund cuminte, mamă,
o iubită îngropată pînă la gît în nisip
plînge cu lacrimi cît ouăle de furncă,
o iubită îmi întinde hamacul
între coapse și sîni; fluierul



trenului crește ca o ciupercă atomică
și cu un gest măcelar impegatul
taie cordonul ombilical.





Promisiunea unghiilor

era o femeie tristă în acel loc
o femeie cu ochii de aluminiu
și inima cu batistă la catarg.
de o parte și de alta a mesei stăteam
și gesturile mic amortiseră
cum cîinii în ascultarea vîntului. Doar
unghiile creșteau încet către ea
ca și cum aș fi pitit în palmă
un păianjen cu cheiță. Era tristă
femeia. Ca un Christ de tablă.
și aerul tăcea odată cu noi
halbele încaseră toți fluturii
iar în bălți răsărea soarele.
Nu fi proastă, într-un tîrziu, i-am șoptit
și fumul țigării a îmbrăcat-o din nou
în rochie de mireasă
preț de șapte minute.





Povestire cu Fata Morgana

I

Fata Morgana se joacă cu focul, aerul, apa
se scurge limpede dintr-un ochi în altul
și se clatină aidoma umbrei unui plop
încolțite de vînt

Ea merge pe sîrma ghimpată a orizontului
mîinile ard mirodenii
glasul risipit în scoici ne tulbură somnul
și se joacă cu focul, aerul, apa
și se joacă cu focul, aerul, apa...

II

Cineva rîde cu sughițuri într-o casă
pustie
își bagă mîinile pînă la umeri
în pămînt
să se obișnuiască...
glasul i se rostogolește ca un zar pe
acoperișul casei, pe pereți, pe podea;



singurătatea îi suge umbra și
apoi o vomită pe asfalt.

III

eu îmi scarpin pe burtă hahalera interioară
mai stau la taifas, la o bîrfă subțire
ei îi place să-mi ronăție cuvintele
ronț-ronț, ronț-ronț
inima, creierul, ronț-ronț, ronț-ronț
pînă nu mai aud prăbușirea îngerilor
în limpezimea oglinzii
cînd sîngele parcă îmi rîde prin somn,
lilieci țîșnesc din aorta tristeții
ronț-ronț, ronț-ronț,
nu-mi mai deslușesc chipul
ochiul lichid îmi pîtează obrazul
spre contemplarea pură.

IV

Fata Morgana are sîni dementiali
de pe buzele ei cad ciori înghețate
ia forma privirii în care este pusî
și foșnește de fiecare dată confidențial
– Leviathanul părului tău





îmbracă istoria în alge
mîlul pielii tale înnebunește pe lucruri,
zic eu cu fața turtită între palme
ca între polii neputinței,
fată, femeie, fecioară
cu răsufierea tăiată ca o cascadă
rîsul îți zuruie ca lanțul de la picioare
prin ochii tăi rătăcesc orbi
călcați de tramvaie
mîinile mele netrebnice albăstrite
tușesc convulsiv sub gravitația porilor tăi
cuvintele se opresc undeva cu o palmă deasupra inimii
înfîfîndu-și rădăcinile în tot trupul.

V

și ea rîdea stupid/îngeresc/melancolic
ca o locomotivă cu aburi
în livada cu portocali

VI

(apoi zic)
frumusețea ta mi-a rămas ca un
polen pe haine
despletită mi-a împrôscat fața



viscerele călduțe mi-au cusut ochii, limba
iată-mă-s mut
cu haine îngeresc de descusute
cu polenul acid lingîndu-mi rîmile
prin care evadez
evadez
dintr-un labirint în altul





Mic dejun

Mî vărs
din zi
în zi
ca laptele dintr-o cană
în alta
pentru a mă răci.



Lecție de raportare la mine însumi

plimbările au început într-o
duminică fără importanță
și le-aș putea numi:
îndelungate treceri peste mii de furnici
pîșirea peste pietre
ținerea de mîna ca o durere locală
a aerului
sau
frumosul negoț al cuvintelor
ca act perfect al gratuității
da, le-aș putea numi așa,
însă greșind foarte mult.



Insomnie

încet, încet
viermele roade
imaginea mărilor
din oglindă.



Cîte ceva despre peștii urzică



Mă sprijineam pe o realitate elastică
printre oase aureolate de frică
neoane într-o hală cu geamuri vopsite,
cînd îmi cad pleoapele
întunericul aruncă cu pietre în mine
și țipătul taie carne de scînduri. Undeva
stau ascunși oameni cu pleoape pînă la genunchi
de ei fug, de mersul lor descărnat
de tobele pîlpîind aceeași chemare
ca niște rădăcini de sînge mi
se înfig venele în carne, ele împletesc
un năvod cu care voi trage la mal
oasele mele, niște pești albi, urzicători
carnea mi-o urzică pe dinăuntru
laolaltă cu mersul mărunț al furnicilor.
Acolo inima e o lună roșie, plămîinii
filfiie tot mai greu, ca un foarfece ruginit
iar sub umbrele lor spaima
își plesnește aluatul cît de încet.



O. Nimigean



adolescentul Incubus

un' doi trei și (pauză) și (pauză) și (pauză)(pauză)

[căutînd nucleul iradiant motorul proton kinoun – ascultă-l
pe Aristot zice alătură-te grupului de excursioniști pe aleile
Lykeionului chiar dacă elina – sau tocmai de aceea –
rămîne doar muzică]


poate ceva profund poate inima roșie bătînd năpraznic
ca și cum înăuntru s-ar împerechea Zeus cu Hera –
– sistolă diastolă sistolă diastolă la nesfîrșit marele
coit (pauză)(pauză)(pauză)

poate nici nu trebuie să vorbești (dar atunci cum?) poate
nici nu trebuie să scrii (pauză)(pauză) poate ajunge
să inspire și să expire cu ochii închiși (făpturile memoriei
trec precum nourii peste retina azurie a nimicului)

(pauză)(pauză)(pauză)

vei începe să plîngi? vei începe să rîzi? vei adormi?
(ce mîină va însemna poiesis-ul fiziologiei?)

[în seara în care murisem vîntul foșnea prin urzici
clătina ciorchinii pîrguîii de sub bolta de viîă
desprindea petale de floare de soc suna



în streășina casei – ceva frumos
pentru Domina Vasluiensis: sufletul își lua adio
de la împărăia mea pămînteană
o, blîndă petrecere cu fecioarele invizibile
o, primele silabe din bardo
o și iar o]

[în dimineața în care mă trezisem sărutîndu-i degetele tran-
dafirii parcă nu se-ntîmplase nimic – nu se întîmplase nimic –
periuia de dinii gimnastica micul dejun hainele pantofii pălăria
umbrela plecarea – unde? – drumul printre blocuri drumul întortocheat
printre blocuri ajungerea – unde? – vorbele vorbele vorbele scrisul
masa și berea întoarcerea – unde? – ști- rile somnul]

[mă căăram pe sky scraper ca omul păianjen după mine alerga gloata cînd întorceam din
cînd în cînd capul zăream faîa congestionată a porcului dinîii galbeni ai măgarului ochii verzi
ai șobolanului negii lui John Johann Gianni Jβnos Jan Juan Ivan Ionel ghearele Margaretei
mandibula coropișniiei limba macacului sărisem de-acum pe acoperiș îl pocnisem cu tocul în
frunte pe Pavel începeam să le scap înaintea mea se ridica statuia de lemn bătută cu pietre –
smaragd și safir și diamant – învelită în foiă de aur și de argint dar cu pieptul crăpat negru
ars a Maicii Fecioare tristă era Maica Fecioară tristă și fără lacrimi i-am cuprins picioarele
cu braiele se terminase poporul crucii nu-mi va pricepe niciodată spusa]

[sau să le povestesc cum nemaiășteptînd nimic de la viaă și nimic de la moarte zăceam cu
piciorul rupt lingă un perete de cărîi stivuite unele peste altele îmi spălam creierul cu seriale
rîdeam de Al Bundy shoe-carul priveam meciurimeciurimeciurimeciurimeciuri zdrăngăneam
la chitară fumam Assos bifam zile și nopîi nu mai bifam nimic scriam dîndu-mi cu tifa poezii
geniale prins între un trup străin încăpăîinat secretînd calciu și un discurs străin încăpăîinat



încercam să despart numele lui Dumnezeu în silabe puneam umărul sub crucea unui Nenorocit ce vorbea în parabole înțelegeam că tata și mama fuseseră un mascul și-o femelă descoperii marele meu merit: dădusem din coadă mai repede iertare Domina Vasluiensis îie care aprinzi noaptea candelă pe Pământ iubirii]

[ascultă dar *'Domina Vasluiensis: să nu aștepîi ca anii cu dobînda virtuîii vechi bătrîn să îi-i trăiești privind cu ochi înțelepîit curînda întoarcere în humă și povești nu te-amăgi închipuind o oază în care se străvede timpul pur ca un părelnic abur pe-o mirază ce-a ars în sine ultimul contur respinge cu un zîmbet ispitirea acestei vieîi și celeilalte vieîi de umbră amîndouă doar iubirea păstrează-o între-ai inimii pereîi iubirea ce-n bătaile lor sună care te risipește și te-adună]*

(dacă tot nu mi-a fost dată bucuria dicteului într-o limbă
aglutinantă dacă tot n-am atins extazul
glossolaliei mă voi mulțumi să relatez
această oarecum ciudată-ntîmplare:
adolescentul Incubus a ieșit ieri mi s-a părut frumos și trist
sub fața năclăită de sînge
m-am privit mult în ochii lui albaștri
nu mă mai durea nimic piciorul rupt amorîise
nu-mi mai era frică l-am ajutat
pe-adolescentul Incubus trăgîndu-l de pletele umede
să mi se strecoare afară din pîntece
și ne-am sărutat lung pe gură)

coloana dorică bazilica romană linia simplă unghiurile clare
proporîia armonică numărul de aur
cine sub soarele amiezii nu le-a visat?





dar creierul cazanul molohul
muzica acizilor nucleici mai înțeleaptă
decît vorba filozofului glasul
de care orice rostire te îndepărtează
cuvintele din care nu iei nici un înieles
te înfiori
și atît

versul

[și mai ales proza – unii mănîncă
alii nu mănîncă unii au casă
alii n-au casă unii călătoresc
alii fug unii zîmbesc
alii mîrîie unii au dinîi
alii au carii unii trăiesc
alii supraviețuiesc unii fac dragoste
alii fac laba unii mor
alii crapă]

(spun te iubesc și nu se-ntîmplă nimic
spun unde ești Doamne și nu se-ntîmplă nimic
și nu se-ntîmplă nimic
și nu se-ntîmplă nimic

doar cît se hlizesc proștii)

[și mai ales proza – te urîm amîndoi
adolescentul Incubus și cu mine



omule de treabă omule cu principii omule
onorabil decent urban
care nu spui măscări
care nu umbli cu gulerul desfăcut
care te duci la biserică
și săruți icoana mamei mele
și îngenunchi la altarul fratelui meu
și-l numești pe tatăl meu tată]

(pentru tine grasule adaug:
voi scrie câine cu î din a
și voi pleca departe
in my paper kingdom my only home
there where the great grizzly is waiting for me
and Lord is a rain of sounds)

[și apoi zici va fi simplu: între mine și Dumnezeu
prin aerul limpede – numai
cuvintele calde ale gurii mele (nu se va
auzi nimic) doar vârful
mâinilor întinse albe strălucitoare]

[dar nu e simplu dar e imposibil
ce ironie
să fie o mână care scrie
o mână cu degete cu unghii cu păr
o mână cu vene și capilare
o mână de carne care doare



care în timp ce scrie putrezește
și cade ca un bălegar peste cuvinte
încît ai crede că le ocrotește
ca pe-o semănătură plăpîndă
din care urmare-ar a crește
o holdă înaltă de flăcări
ca pe cîmpiile soarelui

din care nu va crește
decît suspinul tău *Domina Vasluiensis*
(cît te iubesc prostuîo)]

(pauză)(pauză)(pauză)

[*Altădată, în zori, într-o limbă fragedă și împiedicată,
te vei fi fost în credinîat i puerniculu i Marie.*

*Mamanis e tatanis Lui tacuru pro Ellu multul a lor mele
lacrîmi. Căutărâmu-Li, clămăramu-Li post libamu
Ellu. Canuti suntunt nove barbani, frigora apud noi
ca dopo vestea eresului a ei noastre credinîă vișu Fariseiu,
deserta nostra vita sine Depsu... Cimne
potens fire sine depo? No sciu.*

Cam pixu anima mea. Taci rostru meu! Plangi oclu!

*Aut in desertu de cale de cetate
pro li Agnellu implorare! Sub scamnu Lui
te vei fi fost adăpostit, copile,
blîndule adolescent Incubus...]*

arta poetică tichia bufonului încă tremură





ciucurii fistichii

(și gata)

cerul e cumplit de senin făpturile memoriei

s-au mistuit creierul arde ca luna

pe șesuri

nici un an nu mai trece





cartea împerecherilor inutile

cașalotul cu norul sepiei gigantice
mastodontul cu prințesa din pădurea adormită
mașina de cusut cu umbrela
speedy gonzales cu poponeața lui speedy gonzales
umberto eco cu ion dodu bălan
poporul român cu mihai eminescu
platourile roraima cu salata de boeuf
muntele măslinilor cu ewing oil company
gîndacul de colorado cu isus hristos
alfa cu omega
yin cu yin
yang cu yang
yin cu yang
scuipatul lui dumnezeu cu țărîna ș. a. m. d.





Dan Sociu



Ozone Friendly





ozone friendly

Pentru Radu Andriescu

1.

am scăpat în sfârșit de mai vechiul și ridicolul meu rău de mașină
de pe bancheta din spate aprob încântat
înjurăturile prietenilor mei comentariile lor tehnicezoterice
nu voi învăța să conduc o mașină
(pînă și-n vise intru-n toți stîlpii) cum
la vreun instrument nu cred să învăț vreodat' a cînta dar
e ceva vreme de cînd am încetat să le mai spun femeilor tanti și-n
fața oboșiților funcționari și a acrelor vînzătoare
rămîn cool
acum
mă țin tare
(radule adevărul e că am pierdut mai mulți prieteni decît un centenar
dar știi
invers decît pe oglinzile retrovizoare
lucrurile par mai apropiate decît sunt în realitate)

2.

de ce cînd și eu sunt ozone
friendly environment
friendly și chiar friendly la o
adică semnez orice numai să fiu
cu băieții iau poace la bîza
castane dupace peniciline stau
capră și mă las cocoșat la lapte
gros bucuros fac cheta la flegmă

nu te-au trezit la ploiești și nici la întoarcere
n-ai apucat focurile de pe rafinării
în prima zi ți-au ascuns cravata și centura
ai primit muștrare
în fața careului
îți înghițeai rușinat mucii și-ți cădeau pantalonii
ți-au plantat un șarpe în geamantan
ți-au turnat pastă în chiloți te-au
pictat cu cremă de ghetete și-au scăpat
un linguroi de sare în ciorbă te-ai scăpat
pe tine și te-au pîrît ți-au furat banii
și te-au lăsat singur în pădure dar
în ultima zi cine-a văzut ursul la
gunoaie în timp ce ei lălăiau lîngă focul
de tabără cine s-a ascuns și l-a privit
minute în șir fascinat și cuprins de tremendum





trec printre tîrtanii de pe copou ca
tipul de la the verve nepăsător
agăţîndu-i cu umărul (adevărul
radule că aş vrea să mă ia
cu ei la o ciomăgeală la o bă
ută la un tun la un viol în grup) trec
pe lîngă țațe și gardieni pubici și
mă simt stupid whitmanian

în serile de toamnă cînd ard
grămezile de frunze pe copou lucrurile
chiar par mai apropiate cîini înciotați de
milenii se desprind ușor unul de altul alunecă
pe role în vale pe lîngă universitate prin
gangul repetenților printre mesele
de la boema peste
fundație înspre gară





fratele păduche

în fiecare seară mă întorc în cămin abătut
pentru că nu e nici unșpe
și eu aș mai fi rămas
eu aș mai fi băut
cu prietenul meu eugen care a alergat după ultimul troleibuz

deschid ușa
rugîndu-mă să nu fie nimeni în cameră
să fie plecați la discotecă sau oriunde căci
îi urăsc nici măcar
și e ciudat dacă e camera goală
parcă parcă încep puțin să-i iubesc

din clipa-n care îmi scot bocancii
mă simt condamnat
ceva ireversibil ca o vasectomie
pentru că pînă dimineață nu mai am putere
să mă mișc
și de-afară se aud muzici

mă întind în pat mă gîndesc la vechii mei prieteni
la un crăciun fără zăpadă





la cheful de la costel
cînd ne-am culcat fiecare cu cine am apucat
și ne-am trezit a doua zi cu păduchi

credeam că numai eu am și mi-era rușine
și ceilalți la fel
mihaela credea că a molipsit-o pe soră-sa
și eu credeam că i-am luat de la daniel
care ieșise din pușcărie
paula i-a spus mihaelei
și laura a zis am fost și eu la un
chef de-al vostru
și m-am umplut de păduchi
marcel s-a ras în cap
eu m-am tuns
fetele s-au dat cu gaz

după cîteva luni
la o bere
ne-am luat inimile-n dinți și-am mărturisit
astfel am aflat că nu daniel era vinovatul
că el ieșise din pușcărie doar cu ploșnițe
că povestea pornise de undeva

din afara noastră
și în fond totul se explica prin dorința
simplă





omenescă a unui păduche însingurat
de a sărbători crăciunul cu





Cîț China

și noi cățărați pe băncile ude de piatră
cu ziare vechi îndesate sub fund
unul a zis mi-aș face
un colier din chiștoace

asta era prin '95
pentru că după ce am golit a doua sticlă
am așezat-o în picioare peste cealaltă
și sticla a stat

pe urmă a venit o fată cu o vioară
ea știa o singură melodie
pe care ne-a cîntat-o de două ori

plictiseală cîț china a zis cineva
le dăm cu lac și le agățăm la gît a zis altcineva



tenderly caressed sucked licked and spanked

I don't think I've ever been on better terms with myself
or ever written better
than when I was fifteen every day I used to commit
several pages of pornographic writing before going to bed
only, only for personal use

I don't know if you can imagine what went on in those little tales
but I can tell you that in their every word
I was tenderly caressed sucked licked and spanked
by dozens of women men children animals
who all thanked me for existing
there was no love between us only what
I'd call perfect
communication



finders keepers

(azi am găsit o poezie în cartierul de blocuri dacia – apartamentul mihaelei, tipa cu genitori din boston; finders keepers; radu a zis că am dreptate s-o păstrez; și pe mihaela)
plouă sau gîlgîie instalația
întinsă pe canapea ea citește din cartea *Cum să ne calculăm coeficientul de inteligență?*
mai tîrziu mi-l va calcula și mie
la vecinii de sus au venit niște bărbați
și discută
de-aici de unde-i aud
aș putea jura că vorbesc în arabă





rapsodia română

emy-one-eye se lăuda c-ar fi știut să cînte la acordeon
zicea că are și o fotografie
cred că de fapt era invidios pe costică
nu-s muzician cum ar spune o'hara dar
mi-ar plăcea să fiu
acum în iunie cînd parcurile sunt pline de filfizoni
aplecați deasupra chitărilor oricum
nu înțeleg ce mare sfirîială
în anii '70 sau '80 era cu totul
altceva gagicile se dădeau în vînt după
trubaduri dar poate că sînt și eu
invidios și-ntr-un fel e prea tîrziu pentru mine
așa cum într-una din diminețile de pe vremea liceului
am ieșit din bloc și cam la o sută de metri mai încolo
circarii puneau pe picioare un cort albastru
și era prea tîrziu
o întîrziere de zece ani
să fi venit cînd eram copil
pe-atunci își așezau tabăra la marginea orașului
unde locuia o mătușă de-a mamei
care-avea întotdeauna în casă cafea naturală și lichior și



multe de povestit
nu mă plîngeam pentru că
după cum spuneau ai mei circ se dă și duminica
un sfert de oră la emisiunea de varietăți
și încă de-ăla adevărat rusesc cel mai bun din lume
așa că la circ n-am mai ajuns și nici în dimineața aceea la școală
era cald și parcul pustiu cezara
cînta la vioară la nesfîrșit singurul lucru pe care-l știa
rapsodia română de george enescu








WHO'S WHO

Constantin Acosmei is a librarian at the Gheorghe Asachi Library in Iași. One of the most charismatic Moldavian poets, he is the author of a collection of poems, *The Dead Man's Toy* (1995), which won the Iași Writers' Association Award for a first book. At present, he is working on his second volume of poetry.

Radu Andriescu teaches British and American literature at *Al. I. Cuza* University in Iași. In 1985 he published a thirty-page prose poem in a book that included five younger poets from northeastern Romania. He is the author of four books of poetry: *Mirror Against the Wall* (1992 – *Poesis* award for a first book), *The Back Door* (1994), *The End of the Road*, *The Beginning of the Journey* (1998 – Iași Writers' Association Award for poetry), and *Some Friends and Me* (2000). In collaboration with Adam J. Sorkin, Andriescu has also translated poems by a half dozen fellow poets from Iași as well as a selection of his own poems and prose poems, *No-Man's Land*, which title turns out to describe exactly where its publication prospects seem momentarily to be. He is currently working on a multimedia project, *The Stalinskaya® Bridges*, with artist Dan Ursachi.

Michael Astner was born near Sibiu (Hermannstadt, in German) and writes in Romanian, German, and sometimes Saxon, a German dialect from Transylvania. With Professor Andrei




Corbea, he is co-editor of the monograph, *Kulturlandschaft Bukowina* (1990). His translation of the novel by Mariana Codruț, *The House with Yellow Blinds*, was published in 1998. *About the Quality of an Age*, his first book of poetry, was published in 1999, and his work is included in German, Romanian and Austrian magazines and anthologies. At present, Astner earns his living as a photographer and a free-lance journalist.

Mariana Codruț, a more experienced writer, has always been a loyal supporter of the attempts made by Club 8 members to change the cultural atmosphere in Iași. She is the author of five collections of poetry, *The Hawthorn in the Woodshed* (1976), *Draft of a Self-Portrait* (1986), *The Habits of a Summer Night* (1989), *Acute Existence* (1994), and *Blank* (2000). Her novel, *The House with Yellow Blinds*, published in 1997, received the Iași Writers' Association Award for fiction and was also a finalist for the national Romanian Writers' Union Award. The German version of the same book came out in 1998 in Iași, published by Polirom. The poetry of Mariana Codruț has been reprinted in all the important anthologies of the last decade, and her articles appear in the most influential cultural magazines in Romania.

Gabriel H. Decuble is the author of several essays on medieval hagiographies, Goethe, Nietzsche and Constantin Noica, which have appeared in scholarly publications. He also translated Alfred Bertholet's *Dictionary of Religions* (1995), among other scientific books. He taught Romanian language and literature at INALCO in Paris and German language and literature at *Al. I. Cuza* University in Iași. His first book of poetry, *Epistles and Other Poems*, was published in 2001.

Dan Lungu teaches sociology at *Al. I. Cuza* University in Iași; he is also editor-in-chief of *Timpul* literary magazine. He started Club 8 in 1997, and, as the coordinator of the literary page of an important regional newspaper, *Monitorul*, he initiated an intense debate on the situation of literature in northeastern Romania. Lungu is the author of a volume of poetry,



Edges (1997), and a gathering of short stories, *The Phlegm Collection* (1999), winner of the Dobrogea Writers' Association Award for a first book of fiction. Lungu has also been awarded various other important Romanian literary prizes, including the *Nemira* award for short fiction in 1997. He is currently preparing for publication a book in sociology. His poetry, fiction, essays and articles have come out in the most important Romanian cultural magazines.

O. Nimigean is the author of several collections of poetry: *Selected Works* (1992), *Week-End Among Mutants* (1993) and *Good-Bye, Good-Bye, Dear Poems* (1999). Under print are a fourth collection, *planet 0*, and his five-hundred-page journal, *Oubliette*. His translation (with Gina Nimigean) of H. I. Marrou's *Theology of History* was published in 1995. Nimigean has also edited and written prefaces for a number of younger writers' books such as Dan Lungu's *The Phlegm Collection* and Lucian Dan Teodorovici's *Not Long Before the Descent of the Extraterrestrials Among Us*, and most recently he edited an extensive anthology of Club 8. Nimigean is now writing an essay on the relationship between poetry and philosophy. His work has appeared in Romanian, German and American magazines and anthologies.

Dan Sociu, at twenty-three the youngest of the authors in this anthology, is considered one of the most talented poets of his generation. He has published poetry and articles in many Romanian magazines. At present, he is working at completing his first book of poetry, *brother louse*.

from:

RADU ANDRIESCU & ADAM J. SORKIN (eds.)

Club 8 – Poetry (Translated by Adam J. Sorkin, in collaboration),

EDITURA T, Jassy 2001

(*Contributors*, pp. 68–70)





Cuprins

DAN LUNGU – <i>Club 8</i> : față, profil, spate	5
De ce un monguz vorbitor să fie mai prejos decît o pisică...	7
Constantin Acosmei	19
relatarea unui copil	20
relatarea unui copil	21
musafirul	22
va urma	23
odă la viața mea	24
relatarea unui bărbat	25
comédie	26
pe trotuar	27
trei studii pentru <i>Nud cu piciorul în groapă</i>	28
relatarea unui bărbat	29
relatarea unui bătrîn	30
sfîrșit	31
Radu Andriescu	33
Ultima Thule	34



Nașpa la sînge 38

Michael Astner 43

despre Venetia 44

fraților mei 45

plămîni de mormînt 46

în ferestrele casei, păianjenii patriei 47

Ontos 48

iarbă 50

despre calitatea unui timp 51

sîinii unei țirfe 52

natură moartă II 53

ultimul lucru 54

Mariana Codruț 55

terMitologie 56

Prostul satului și visul îngerului ideologic 57

ocupați mai sînt toți! 64

Gabriel H. Decuble 65

Cîntece primitive 66

epistola a doua 68

Epigrammata 72

Dan Lungu 75

Într-un pîntece provizoriu 76

Promisiunea unghiilor 78

Povestire cu Fata Morgana 79

Mic dejun 83

Lecție de raportare la mine însuși 84



Insomnie	85
Cîte ceva despre peştii urzică	86

O. Nimigean	87
adolescentul Incubus	88
cartea împerecherilor inutile	95

Dan Sociu	97
Ozone Friendly	98
fratele păduche	102
Cît China	105
tenderly caressed sucked licked and spanked	106
<i>finders keepers</i>	107
rapsodia română	108

WHO'S WHO	111
-----------	-----

